

אשתו של המחזאי שהצגותיו רמסו את מוסד הנישואין, לקחה את בנם ונסעה לאמריקה, והוא הערים עליה והחזירו אליו

מתחזה מן החיים

חנוך לוין

דמויות גם הן מזכירות את הסוחר היהודי הניצחי.

"ייקרא דרור לציפור!"

קטעים מהמחזה מסבירים את התייחסותו של חנוך לנושאים שונים.
 "למה לא?" אמר יוחנן צינגרברא, "למה לא לנסות פעם קשר מבוסס, אשה, תה, ילד, למה לא? ולמה אתה חושב שאזדקק לתיווכם של הקנדונים? מה אני בעיניך? אני לא רואה את עצמי, עד גיל 70, רץ אחרי נשים ברחובות, בגשם, עם קנדון בכיס, מטפס בפיקיבירכיים לדירת-גג של גרושות, מתגלגל על השמיים, קופץ ל-מיטה, צונח על שדיים לא מוכרים, קופץ מהמיטה, רץ לבית-כסא להלביש קנדון, רץ בחזרה לחדר, קופץ על השדיים, ושוב קופץ מהמיטה, רץ לבית-כסא לזרוק את הקנדון, רץ בחזרה לחדר, מתהפך קצת, מקשקש קצת, שוב קופץ מהמיטה, רץ לבית-כסא להשתיי, רץ בחזרה לחדר, קופץ לתוך הבגדים ורץ הביתה בשלוש בלילה ברחובות, וכל זה בגיל 70! קצת מנוחה, אדוני! מגיע יום של בית משלך. פידמה, אשה אחת, לא קופצים ולא רצים, הכל בנחת, הרגלים קבועים. אני אתרגל אליה, היא תתרגל אלי, ביום ההוא ייקרא דרור לציפור! לא עוד עטוף וחנוק בי מעיל-גומי ייכנס הציפור בין רגליה. עירום ונקי הוא ייכנס. חופשי, בלי שום מעצור רים של גומי ישוט הזרע במערות שלה. ילדים ייוולדו. ילד ועוד ילד. ולפתע גם ילדה, ויהיה לי טוב, ואני אהיה מאושר."

אחרי שתי שנות נישואין נולד בנם, ישראל. בינתיים הספיקה נאוה להציג את תערוכת-ציוריה (העולם הזה 1993), מרבית התמונות היו אירוטיות. הנשים הזכירו את נאוה. שיער בלונדי, רגלים ארוכות, הר גברים היו רק הדמויות המיטגוריות, ללא אישיות. "הנושא האירוטי", הסבירה, "ממלא את התפקיד הכי מרכזי בחיי כל אחד. יש כאלה שלא נותנים לעצמם דין וחשבון על זה. אני מתכוונת לתודעה אירוטית, לאירוטיקה בראש. זאת לא אומר שצריכים לוין 24 שעות ביום." על הגברים אמרה אשתו, מזה שנה, של חנוך לוין: "אני תמיד יודעת עליהם פחות מאשר אני יודעת על עצמי. חיי נישואין זה טרוזום תמיד. מגלים כל

נאוה לוין

ראשייה ממשיכה: אני פוחדת את ישיבת הממשלה השבועית. הנני להזכיר כס שאני ראשייה ממשיכה. תחילה אשא נאום אל שכנינו הערבים. רבותי, ניסיתי וניסיתי, ואני לא יכולה למצוא בעצמי שום פגם. וזו שנה אני בודקת את עצמי ואני מגלה כי צדקנות כזאת, שאלוהים ישמור, כל יום זה מפתיע אותי מחדש. צודקת, צודקת, צודקת ושוב צודקת.

שרייהוק: אומות מאוחדות נכבדות. נתבקשתי להביא בפניכם את קווי-היסוד המדיניים של ממשלת-ישראל. ממשלת ישראל החליטה כי החלטת מועצת-הביטחון מנובמבר (ראשייה-הממשלה משרבת ידה בין רגליו ותופסת באשכיו. הוא נאלם דום. היא מרפה מיד. הוא ממשיך)... ממשלת ישראל החליטה כי נושא השטחים הכבוש שים (כניל)... ממשלת-ישראל החליטה כי גורל הפליטים הערביים הוא (כניל), אך היא מרפה מיד. הוא מנסה להערים עליה ולסיים את המישפט)... גורל הפליטים הערביים הוא בעייה הומאנית (כניל), לא נותר לי, אלא לסיים במיבטא אוכספורדי (ראשייה-הממשלה מוציאה ידה, שרייהוק מצביע לעבר חנות מיכנסיו) — לונג ליב דה קינג!

את היתה ההחלה המהממת של חנוך לוין. עד אז כתב שלושה מחזות שהוצגו בפני קהל מצומצם, מעל במתיהם של מועדונים. את מלכת ה-אמבטיה העלה על בימת הקאמרי, וביים אותה אחי, דוד לוין. הוא היה אז בן 26, ונחשב כנאוה-התורן של התיאטרון הישראלי. ציטו ממנו להמשיך ולזעזע את המדינה בביקורת חברתית-מדינית נוקבת. חייו הפרטיים היו חסויים ממדורי-הרכי"ל לוח. "אני מתנגד להשתיי עצמית", אמר. מעריצותיו נהגו להסתכל בו בדרך לחוקר היס וממנו. הגאון הרזה והשחרחר כאילו לא ראה אותן.

ארבע שנים אחרי מלכת האמבטיה הכיר לוין את המלכה הפרטית שלו, נאוה כורש. צעירה בלונדינית, יפה מאוד, חנוך הרוק, היה בעלה השני של נאוה. היא היתה ידידתו של עידו מוסינזון, בנו של הסופר, וחיה עימו שנים אחדות. במילי חמת יוסייה-כיסורים נפל עידו ברמת-הגולן, ואחרי המלחמה הוכרה נאוה כאלמנתו.

בקרוב חברה יודעת נאוה ברגישותה הרבה. היא היתה בוכה מכל דבר שנראה לה עצוב. הם אהבו. נאוה חיתה ציירת, ובעידודו של בעלה

מי רוכב על מי?

אני חשה את הכל באופן אירוטי, הסבירה נאוה כורש (לוין) בתערוכת-הציורים שלה. בכלל, כל יחס הוא אירוטי. אני לא מחליטה לצייר תמונה אירוטית. אני רואה אותה. הגבירה את קצב יצירתה, ותוך שנה הציגה תערוכה בגלריה בתל-אביב. הרבה סיפורי-רכילות סיפרו על הווג, אך לידי פירוד ממשי לא הגיעו. לפני כשלושה חודשים פרץ המשבר. בוקר אחד התעורר חנוך, נכנס למיטבח וראה שחק הצמוד לדלת המקרי. נאוה, אשתו, הודיעה לו כי עזבה את הבית. נסעה לניו-יורק ולקחה עימה את בנם בן השלוש וחצי. חנוך נדהם. לא שהוא חשב ששניהם חיים בירת-דבש תמידית,